

ken eller hos de Kunder, som ved disse Aktiers Fald kom til at paaføre Landmandsbanken andre Tab. En af dem, der har bragt Landmandsbanken allermest Tab her i Landet, er den højtærede Udenrigsminister.

Men nu har den højtærede Udenrigsminister jo faaet en Valutaattest fra Prof. Birek for, at han er en fuldt ud hæderlig Mand. Jeg kan ikke forstaa, at nogen har Lyst til at have en saadan Attest, den skulde man ikke behøve. At den højtærede Udenrigsminister er en hæderlig Mand i Ordets borgerlige Forstand, har jeg aldrig tvivlet om, men jeg har hævdet, at den Mand, der sidder som han, paa den Baggrund, hvorfra han kom, han sidder med Urette som Leder i det offentlige Liv. Og jeg vil tilføje: Er det politisk talt ærligt Spil at træde ind i det offentlige Liv under de falske Forudsætninger, under hvilke den højtærede Udenrigsminister kaldtes dertil? Endnu har, skønt jeg 4 Gange her i Tinget har sagt dette, ingen Venstremand modsagt den Betragtning, at ingen af dem vilde have modtaget Hr. Cold som Udenrigsminister, hvis de havde vidst det, de nu ved. Naar de nu opretholder ham, er det, fordi de har den fejle Tro, at man styrker sig ved at opretholde noget, som ikke kan opretholdes.

Indenfor Ministeriet er jo Rollerne fordelt paa den Maade, at der blev holdt en ædel Tale og to grumsede Taler. Det er en for Venstres Taktik for Øjeblikket meget passende Fordeling, thi tro ikke, at der ikke drages Agitationsnytte af de grumsede Taler lige saa vel som af den ædle. Der, hvor man har Brug for den ædle, bliver den ædle brugt, og hvor der er Brug for de grumsede, bruges de grumsede. Rollerne er endvidere fordelt saaledes, at Partiet Venstres Ordfører afgav en Taknemmelighedserklæring til Statsministeren for den ædle Tale og en Godkendelse, gennem sin Paastand om Venstres fuldkomne Samling om hele Ministeriet, en Godkendelse af de grumsede Taler. Rollerne er endvidere saaledes fordelt, at de Konservative opretholder den ædle Tale og fordømmer de grumsede. Saadan har man enhver Mulighed til at udnytte Situationen paa bedste Maade.

Jeg har allerede om den højtærede Statsminister sagt, at han førte et indigneret Forsvar for noget, han ikke var angrebet for, og det er jo ganske tydeligt, at den Omstændighed, at Statsministerens isendte Tavshed pludselig forvandlede til en for ham næsten flammende Veltalenhed, har fuldkommen overvældet Venstre. Partiet er blevet saa henrykt over den Tale, at de

overhovedet slet ikke ser, hvad det er, den indeholder. I dette indignerede Forsvar for noget, han ikke er angrebet for, var der virkelig Kraft. Jeg mindes Billedet af en gammel Mand, som staar hveranden Dag i de københavnske Aviser, som reklamerer for et Arkanum, der tillader i den høje Alderdom at opretholde en ufattelig Styrke. Nede under Statsministerens Billede efter den Tale kunde der staa en lignende Bemærkning, at han *kan* endnu efter 37 Aars Deltagelse i politisk Virksomhed. Ja, hvad er det, han kan? Han kan, uden at nogen vil bestride det, erklære, at han har været økonomisk uafhængig af Landmandsbanken, at han ikke har spist sammen med Glückstadt, kort sagt, at han er en hæderlig Mand.

Det kan han med fuld Ret erklære. Men hvad er det, han ikke kan? Han kan ikke imødegaa det Angreb, som er rettet paa ham. Herom siger den højtærede Statsminister stadig, idet han sigter mig for noget, at jeg skal tale rent ud af Posen. Nu vil jeg til den højtærede Statsminister, som paakaldte sin Ære, i al Beskedenhed sige, at min Ære er ikke den mindste Smule ringere end hans, og ligesom det vilde være lidet ærefuldt at angribe en Mand paa hans borgerlige Ære uden nogen Begrundelse, er der ikke det mindste ærefulde i at angribe en Modstander for Paastande, han ikke har fremsat. Ikke det mindste ærefulde. Rent ud af Posen har jeg talt i alle disse Aar til den højtærede Minister, og hvad jeg har sagt ved denne Forhandling er, siden han ønsker en Essens af det, ganske simpelt hen følgende: At den højtærede Statsministers finansielt politiske Samarbejde med Glückstadt og med Landmandsbanken efterhaanden har indfiltreret ham saaledes i Glückstadts Transaktioner for at redde Banken, at han til sidst hverken for dens Sammenbrud eller ved dens Sammenbrud turde sige Rigsdagen og Folket Sandheden om sin Stilling. Det er dette, jeg har angrebet den højtærede Minister for, og nu skal jeg for at gøre det saa sammentrængt som muligt kun nævne nogle Datoer, som viser Regeringens Politik sammen med Landmandsbanken.

I Oktober 1920 optog Glückstadt et Statslaan paa 25 Mill. Dollars, i December udnævntes Glückstadt til Storkors, i Januar 1921 optog han et Kommunelaan paa 15 Mill. Dollars, og hvilket det oplyses, at Indenrigsminister Berg pressede Kommunerne til at modtage det. Den 28. Juni 1921 udsendte Glückstadt en Serie paa 10 Mill. Kr. i Kommuneobligationer for at